

Dopis za vračilo denarja

Festival Maribor
Koncert št. 9: »Nič«
Velika dvorana SNG Maribor, torek 6. september 2011
Tekst: Aljaž Zupančič

Ime mi je Timotej Sušnik.
Pišem vam v zvezi s koncertom vašega Festivala Maribor.

Z ženo sva kulturna človeka.
Rada imava umetnost.
Rada imava glasbo (glasba napolni človeka).
Rada obiskujeva koncerte.
Slišala sva, da se v Mariboru odvija glasbeni festival.
Odlična priložnost torej.
Kateri koncert bi si izbrala?
Ni dvoma: tistega v veliki dvorani SNG Maribor.
(Tam sva že bila na operni predstavi *Traviata*. Bilo je čudovito!)

Povabila sva še prijatelje (najini prijatelji so vsi zelo izobraženi ljudje) in skupaj smo se odpravili v Maribor. Maribor je lepo mesto, zato smo iz Ljubljane odšli malo prej, tako da smo pred koncertom lahko popili kavico ob Dravi. Metoda je povedala kako je v novi službi, z Maticem sva se obregnila ob igro naše nogometne reprezentance.

Kar naenkrat je bila ura že nekaj čez sedem, zato smo krenili proti dvorani.
Tam je bilo že veliko ljudi.
Kako lepo je videti toliko ljudi, ki imajo radi umetnost tako kot midva.
Če bi bili vsi ljudje takšni, bi bil svet veliko lepši.

Koncert se je začel in angleški pripovedovalec mi je bil nadvse zanimiv.
Rekel sem si: »zakaj pa ne, treba je sprejeti tudi kaj novega!«
(Žena mi je ponudila bonbonček. Počasi in previdno sem ga odvil, da slučajno nebi koga motil.)

Za Messiaena sem že slišal. Spoznam se na glasbo, moj stric je igral v nekem ansamblu. Igral je tisto leseno s strunami, tisto ko potem drgneš z lokom po strunah in ima na koncu špico. Violina, seveda.
Messiaen je bil lep, ampak vse je bilo nekam isto in ponavljalo se je preveč časa.

Takrat me je prešinilo: »sva pozabila ugasniti peč? Joj kako je danes kurjava draga...« Vprašal sem ženo (seveda zelo potih, da nebi koga motil), ki mi je zagotovila, da se je ona spomnila in ugasnila peč. Oddahnil sem si. Neki fant pred mano se vstane in mi nevljudno reče: »ne morete biti tiho?« Nato odkoraka, da bi se usedel drugam.
Rekel sem si: »bo že bolj spoštljiv do starejših, ko si bo moral enkrat sam plačati kurjavo.«

Začutil sem kako mi vibrira telefon.
Bil je Krištof. »Le kaj bi rad?« sem si mislil. »Gotovo ga zanima kako je bilo danes z delnicami.«
Previdno in skrajno potih sem začel pisati sms. Vmes sem nekajkrat poškilil na oder. Ni mi bilo všeč, zato sem še naprej pisal sms vedoč, da tako ali tako nič ne zamujam.

Ko sem končal sem spet usmeril pozornost k odru.
Potem se je začelo nezaslišano.
Nek človek je prihitel na oder in zaigral nekaj na razglašen klavir.
Ne vem kako so si lahko privoščili to, da je bil klavir razglašen.

In zatem, samo neka dolgočasna glasba.
Kar ponavljali so eno in isto.
Na projektorju so vrteli ogabne prizore rojevanja, potem prizore iz McDonald'sa...
Res ne vem kaj so hoteli s tem doseči.

Ko je prišel zbor sem mislil da bo kaj boljše.
Tudi zbor je pel vse narobe.

Dobro slišim. Vem, ko nekdo ne zadane note.

(Igrali so skladbo nekega Feldmana, ki ga sicer ne poznam, ampak vem, da kaj takšnega lahko napiše samo Nemec.)

To še ni bilo vse. Takoj po tem so kar utihnili. Nihče ni nič igral. Pisalo je da bodo igrali skladbo Johna Cagea. Pa ni bilo nič. Tiho so bili kakih deset minut. Ne vem, bilo mi je skrajno dolgčas. Začel sem že razmišljati, da se delajo norca iz mene. Plačal sem vendar, da bi slišal kaj glasbe.

Mislil sem si: »če ne bodo zaigrali nič pametnega bom odkorakal ven. Počasi imam že dovolj tega. Kaj pa vabijo tega Avstralca? Nimamo Slovenci nobenega dobrega glasbenika, ki bi vedel kaj je glasba? Gotovo ga imamo. Prodali smo se.«

No, začeli so spet igrati. Ampak spet eno in isto. Nič se ni spremenilo. Tisti tam zadaj je tolkel po bobnih eno in isto. Ženi sem rekel: »dovolj imam, greva domov!« Ker je tudi ona glasbeno izobražena, je seveda takoj privolila in odšla sva.

(Franciju sem napisal sms, da jih počakava v McDonald'su.)

Festivalu Maribor tako pišem dopis, s katerim zahtevam, da mi vrnete denar.

Na dvorano SNG Maribor imam lepe spomine. *Traviata* je bila izjemna. Preprosto čudovita!

Zdaj pa vse pokvarite s takšnim koncertom.

Kako lahko temu sploh rečete koncert?

Plačal sem namreč, da slišim glasbo.

Nisem plačal, da poslušam tišino.

Predlagam vam, da se več izobražujete o glasbi in naslednjič raje postrežete s kakšnim Brahmsom ali s čim podobnim.

To je tista glasba, ki je zares lepa!

Človeku nekaj da.